

KLIMATY

Nr 248/24 listopada 2013 ISSN 2080-0010

**Uroczystość Jezusa Chrystusa,
Króla Wszechświata**

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

2 Sm 5,1-3

Wszystkie pokolenia izraelskie zeszyły się u Dawida w Hebronie i oświadczyły mu: Oto myśmy kości twoje i ciało. Już dawno, gdy Saul był królem nad nami, tyś odbywał wyprawy na czele Izraela.

I Pan rzekł do ciebie: Ty będziesz paść mój lud - Izraela, i ty będziesz wodzem nad Izraelem. Cała starszyzna Izraela przybyła do króla do Hebronu.

I zawarł król Dawid przymierze z nimi wobec Pana w Hebronie. Namaścili więc Dawida na króla nad Izraelem.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 122,1-2.4-5

REFREN:

Idźmy z radością na spotkanie Pana.

Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano:

„Pójdźmy do domu Pana”.

Już stoją nasze stopy

w twoich bramach, Jeruzalem.

Do niego wstępują pokolenia Pańskie,

aby zgodnie z prawem Izraela

wielbić imię Pana.

Tam ustawiono trony sędziowskie,

trony domu Dawida.

DRUGIE CZYTANIE

Kol 1,12-20

Dziękujcie Ojcu, który was uzdolnił do uczestnictwa w dziele świętych w światłości. On uwolnił nas spod władzy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie - odpuszczenie grzechów.

On jest obrazem Boga niewidzialnego - Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, czy Trony, czy Panowania, czy Zwierzchności, czy Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała - Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem Bóg, aby w Nim zamieszkała cała Pełnia, i aby przez Niego znów pojednać wszystko z sobą: i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez Krew Jego Krzyża.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Mk 11,10

Błogosławiony, który przybywa w imię Pańskie; błogosławione Jego królestwo, które nadchodzi.

EWANGELIA

Łk 23,35-43

Gdy ukrzyżowano Jezusa, lud stał i patrzył. Lecz członkowie Wysokiej Rady drwiąco mówili: Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi, jeśli On jest Mesjaszem, Wybrańcem Bożym.

Szydzili z Niego i żołnierze; podchodzili do Niego i podawali Mu ocet, mówiąc: Jeśli Ty jesteś królem żydowskim, wybaw sam siebie.

Był także nad Nim napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: To jest Król żydowski.

Jeden ze złoczyńców, których [tam] powieszono, urągał Mu: Czy Ty nie jesteś Mesjaszem? Wybaw więc siebie i nas. Lecz drugi, karcąc go, rzekł: Ty nawet Boga się nie boisz, chociaż tę samą karę ponosisz? My przecież - sprawiedliwie, odbieramy bowiem słuszną karę za nasze uczynki, ale On nic złego nie uczynił. I dodał: Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa.

Jezus mu odpowiedział: Zaprawdę, powiadam ci: Dziś ze Mną będziesz w raju.

Oto słowo Pańskie.

KOMENTARZ

Ewangelia św. Łukasza została napisana według innej logiki niż pozostałe ewangelie. Tu Jezus jest w drodze, w drodze do Jerozolimy. Idzie tam po to, by zasiąść na tronie. Wkracza do Jerozolimy jak król.

Ale to, co się stało potem, dla wielu było rozczarowaniem. Nie stanął na czele ludu, nie myślał o wyzwoleniu Izraela spod władzy rzymskiej. A wielu z nich na takiego mesjasza czekało, takiego chciało Jezusa.

Dzisiejszy fragment ewangelii to kulminacja i najbardziej dramatyczny moment narracji Łukasza: Jezus dociera do Jerozolimy, zasiada na tronie. Tym tronem jest krzyż. Służba, a nie władza tronu. Korona cierniowa zamiast złotej korony. Zamiast hołdu – wyśmiewanie, ze strony samej Wysokiej Rady: „Innych wybawiał, niechże teraz siebie wybawi”, żołnierzy: „Jeśli ty jesteś królem żydowskim, wybaw sam siebie”, łotra: „Wybaw siebie i nas”.

Jezus zawsze przekonywał, że nie jest przywódcą politycznym: że Jego Królestwo nie jest z tego świata. Co więcej, już prorocтва zapowiadały Sługę Jahwe, który odniesie zwycięstwo, ponosząc śmierć. Jak baranek na rzeź prowadzony.

Tylko jedna osoba zrozumiała wszystko. Drugi złoczyńca, jak Jezus na krzyżu. Tylko on poprosił: „Jezu, wspomnij na mnie, gdy przyjdiesz do swego królestwa”. Tylko on wiedział, że napis na krzyżu: „Jezus, król żydowski” głosi prawdę.

W uroczystość Chrystusa Króla tego, kim jest Król, uczymy się od złoczyńcy.

ks. Przemysław Śliwiński

Odeszła, by spotkać się z synem

Długo niosła swój krzyż, nim dotarła na spotkanie z synem, ta wierna Bogu, Kościołowi i Ojczyźnie, prosta, ale jakże wielką swoją wiarą kobieta z wernego Podlasia. Polska Pieta.

Marianna Popieluszko z domu Gniezdziejko, mama męczennika za wiarę – błogosławionego księdza Jerzego, zmarła 19 listopada 2013 r., w wieku 93 lat (według nr. PESEL miała 103 lata). Pochodziła z małej miejscowości Grodzisko, położonej w gminie Suchowola. W 1942 r. zawarła związek małżeński z Władysławem Popieluszką. Zamieszkali we wsi Okopy, gdzie prowadzili kilkunastohektarowe gospodarstwo rolne. Mieli pięcioro dzieci: Teresę, Jadwigę, Józefa, Stanisława i późniejszego błogosławionego – Jerzego.

Straciła go prawie 30 lat temu. Został zabity przez funkcjonariuszy komunistycznej „Służby Bezpieczeństwa”. To wtedy cała Polska, poprzez milionową rzeszę wiernych uczestniczących w pogrzebie jej syna, poznała jej skromną i oddaną do końca woli Bożej osobę. To wtedy pogwałcony naród i zboleła „Solidarność”, utraciwszy swego kapelana, zyskała matkę, która z różańcem w ręku modliła się przez długie lata w ich intencji.

O zaufaniu woli Bożej pani Marianny świadczy również fakt, że nie chciała zemsty na tych, którzy zamordowali jej syna. Przez modlitwę różańcową prosiła, aby dobry Bóg sprawił, by mordercy się nawrócili.

Pani Marianna została Człowiekiem Roku 2011 Tygodnika „Solidarność”, a w czerwcu br. przyznano jej tytuł honorowej obywatelki województwa kujawsko-pomorskiego. W 2006 r. prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński odznaczył ją Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce i za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej.

Msza św. pogrzebowa odbyła się w suchowolskim kościele świętych Apostołów Piotra i Pawła, tym samym, w którym tak chętnie służył podczas nabożeństw jej błogosławiony syn.

Tekst i zdjęcia: Krzysztof Kanabus

Wnętrze kościoła w Suchowoli

Marianna Popieluszko tydzień po beatyfikacji syna

Matka błogosławionego koło ks. Zygmunta Malackiego

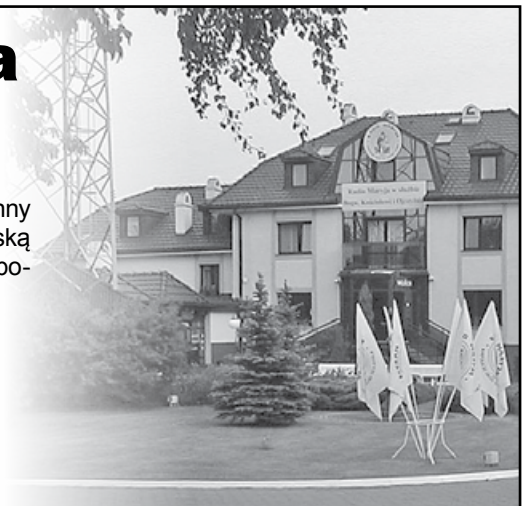
Pielgrzymka do Torunia

Koło Radia Maryja przy kościele św. Anny w Wilanowie zaprasza na ogólnopolską pielgrzymkę do Torunia w 22. rocznicę powstania rozgłośni.

Wyjazd – 30 listopada, o godz. 7.00.

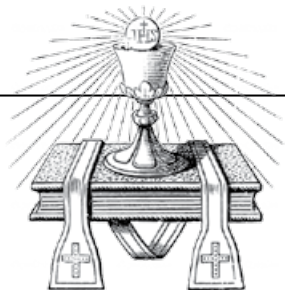
Powrót tego samego dnia.

Zapisy przyjmowane są w zakrystii po każdej Mszy św.

Przewodnik po Eucharystii

Część II - Odkryj Eucharystię krok po kroku

Po przeistoczeniu zwracamy się do Boga Ojca w każdej modlitwie eucharystycznej modlitwą „wspomnienia”, zwaną anamnezą (anamnesis – gr. wspomnienie, przypomnienie, czynienie pamiętki), która jest przedłużeniem słów aklamacji: „Oto wielka tajemnica wiary”. Anamneza to modlitwa, w której wspominamy właśnie, upamiętniamy najważniejsze wydarzenia z życia Jezusa, które dały nam zbawienie i otworzyły bramy Raju: śmierć na krzyżu, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie. To jednak nie tylko wspomnianie wydarzeń minionych, ale także ich uobecnianie.

Chrystus umarł na krzyżu i zmartwychwstał tylko raz. Te wydarzenia historyczne są niepowtarzalne. Zmartwychwstały Pan nie podlega jednak czasowi i Jego zbawcze dzieła stają się obecne, stają się dostępne TU i TERAZ. Ich zbawcza moc ogarnia tych, którzy je teraz wspominają, czyli nas zgromadzonych na Eucharystii.

Odcinek 40:

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

– Modlitwa eucharystyczna

– ANAMNEZA, czyli niezwykła pamiętka

W Eucharystii, w której uczestniczymy, nie celebруем cudu przeistoczenia, ale cud Bożej miłości do człowieka, która spełniła się w wydarzeniu śmierci i w zmartwychwstaniu Chrystusa (misterium paschalnym). W Eucharystii Jezus objawia nam miłość, która posuwa się «aż do końca» (por. J 13,1) – miłość, która nie zna miary.

„Taką wartość ma sprawowanie Mszy św., jaką ma śmierć Jezusa na krzyżu”. /św. Tomasz z Akwinu/

Eucharystia jest ponowieniem, uobecnianiem i zaktualizowaniem tej samej ofiary, którą Jezus złożył na krzyżu. Bóg z miłości do człowieka przyjął ludzką naturę i oddał swoje życie, aby obdarować nas życiem wiecznym. „*Chrystus bowiem umarł za nas jako za grzeszników, gdyśmy byli jeszcze bezsilni*” (Rz 5,6).

W czasie Mszy św. uobecnia się tajemnica ofiary, jaką Chrystus złożył za nas z samego siebie Ojcu Niebieskiemu na ołtarzu krzyża. W Nim osiągamy nasze odkupienie. Przez uczestnictwo w ofierze Eucharystii stajemy się uczestnikami naszego zbawienia.

Cała Msza św. jest odnowieniem, uświadomieniem sobie i pamiętką ofiary krzyżowej, która osiąga swój najwyższy punkt w przeistoczeniu i Komunii Świętej. Jezus pojawia się wśród nas z tą samą miłością do swego Ojca i do nas, z jaką poświęcił się za nas na krzyżu.

Msza św. nie jest nową ofiarą ani inną ofiarą. Ofiara Kalwarii i Msza św. są w rzeczywistości jedną i tą samą ofiarą złożoną na dwa różne sposoby. Na Kalwarii została złożona czynnie, w sposób krwawy, a na Mszy św. składa się ja obrzędowo, bezkrwawo. Na Mszy św. kontynuujemy to, co Chrystus uczynił podczas Ostatniej Wieczerzy, kiedy ofiarował się

bie, antycypując swoją ofiarę, którą miał złożyć w Wielki Piątek. Msza św. niczego nie dodaje Chrystusowej ofierze złożonej na Kalwarii. Nie dodaje niczego, bo Jego Ofiara na Kalwarii była doskonała i nie potrzebuje naszego uzupełnienia.

Cóż więc nowego dzieje się na Mszy św.?

- 1) Msza św. uobecnia nam ofiarę Chrystusa. Upamiętnia Kalwarię nie tylko w sensie wspominkowym, lecz także jako uwiecznienie ofiary krzyżowej na naszych ołtarzach.
- 2) Na Kalwarii dokonała się śmierć Chrystusa, podczas gdy na Mszy św. obchodzimy tajemnicę paschalną.
- 3) Na Kalwarii zostaliśmy odkupieni, a podczas Mszy św. wchodzimy w kontakt z naszym Zbawicielem i przez ten kontakt otrzymujemy owoce Jego Ofiary. **Msza św. zawiera wszystkie zasługi ofiary Chrystusa, które TERAZ właśnie są udzielane według obecnych potrzeb świata.**
- 4) Ofiara Kalwarii była złożona tylko przez Chrystusa, podczas gdy Msza św. ofiarowana jest przez Chrystusa i Jego Kościół.

Wspomnienie uobecniające

Ostatnia Wieczerza, Ofiara Kalwarii i Eucharystia są ze sobą ściśle związane: Ostatnia Wieczerza była sakramentalną zapowiedzią Ofiary Krzyża. Eucharystia, którą wówczas ustanowił Jezus Chrystus, uwiecznia na przestrzeni dziejów jedyną Ofiarę odkupieńczą Jezusa tam, gdzie jest ona celebrowana sakramentalnie, aby wszystkie pokolenia mogły wejść w kontakt z Nim i przyjąć zbawienie, które On ofiaruje całej ludzkości.

„Gdy Kościół sprawuje Eucharystię, pamiętkę śmierci i zmartwychwstania swojego Pana, to centralne wydarzenie zbawienia staje się rzeczywistością obecną i «dokonuje się dzieło naszego odkupienia». Ofiara ta ma do tego stopnia decydujące znaczenie dla zbawienia rodzaju ludzkiego, że Jezus złożył ją i wrócił do Ojca dopiero wtedy, gdy zostawił nam środek umożliwiający uczestnictwo w niej, tak jakbyśmy byli w niej obecni. W ten sposób każdy wierny może w niej uczestniczyć i korzystać z jej niewyczerpanych owoców. Oto wiara, którą poprzez wieki żyły całe pokolenia chrześcijan”. /bł. Jan Paweł II, encyklika o Eucharystii, nr 11/

Chrystus kontynuuje składanie swojej ofiary krzyżowej poprzez Kościół na Mszy św. Jego dzieło zbawienia nie jest czymś, co się stało tylko w przeszłości, dokonało raz na zawsze. Przez ofiarowanie siebie i nas Bogu Ojcu kontynuuje swoje dzieło zbawienia, pojednania i uświęcenia.

Właśnie w tej Eucharystii, w której uczestniczymy, mamy dostęp do ofiary Jezusa i wysłużonych przez Niego zasług. Nie tylko przypominamy sobie o nich, ale przez Eucharystię stają się one dla nas dostępne. Możemy ich kosztować, możemy z nich czerpać siłę i moc, możemy z nich czerpać łaskę.

„Moje zasługi są wystarczająco wielkie dla twego grzesznika. Proś o jego nawrócenie w imię moich zasług”. /słowa Stwórcy skierowane do stworzenia, Gabriela Bossis; „On i ja”/

„Wspominając (...), składamy (...) ofiarę”

Wyrażenie to oznacza: przychodzimy do Ciebie, Boże Ojczy Niebieski, z wdzięcznym wspomnieniem Twego zbawczego dzieła i składamy Ci w ofierze Ciało i Krew Twego Syna Jezusa Chrystusa. W tym momencie celebrans rozkłada ręce szeroko, na krzyż, podkreślając w ten sposób anamnezę.

W drugiej (najstarszej) modlitwie eucharystycznej anamneza, połączona z modlitwą złożenia ofiary, brzmi: „**Wspominając śmierć i zmartwychwstanie Twojego Syna**, ofiarujemy Tobie, Boże, Chleb życia i Kielich zbawienia i dziękujemy, że nas wybrałeś, abyśmy stali przed Tobą i Tobie służyli”.

W trzeciej modlitwie eucharystycznej brzmi: „**Wspominając, Boże, zbawczą mękę Twojego Syna, jak również cudowne Jego zmartwychwstanie i wniebowstąpienie, oraz czekając na powtórne Jego przyjście**, składamy Ci wśród dziękczynnych modłów tę żywą i świętą ofiarę”.

W czwartej modlitwie eucharystycznej brzmi: „**Boże Ojczy, sprawując teraz pamiętkę naszego odkupienia, wspominamy śmierć Chrystusa i Jego zstąpienie do otchłani, wyznajemy Jego**

zmarłychwstanie i wstąpienie do nieba, a oczekując Jego przyjścia w chwale, składamy Ci, Boże, Jego Ciało i Krew jako Ofiarę miłą Tobie i zbawienną dla całego świata”.

Anamnezy nie można jednak ograniczyć tylko do słów modlitwy, ponieważ cała Msza św. sprawowana „na pamiątkę” Jezusa Chrystusa i na Jego polecenie jest anamnezą, czyli wspominaniem uobecniającym. Przywołuje bowiem i aktualizuje zbawcze dzieło dokonane w Jezusie Chrystusie, a więc Jego błogosławioną mękę, śmierć i chwalebne zmarłychwstanie, wniebowstąpienie i zesłanie Ducha Świętego oraz zapowiedź powtórnego przyjścia. O takim rozumieniu Eucharystii pisze św. Paweł: „*Ilekroć bowiem spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przybędzie*” (1 Kor 11,26).

Postawa stojąca, którą przyjmujemy, oznacza gotowość do działania. Stoimy w gotowości, aby powitać Chrystusa, gdy powtórnie przyjdzie w chwale. To też postawa godności i wolności dzieci Bożych. Niech oznacza także nasze zaangażowanie w przeżycie tego, co uobecnia się na ołtarzu. Niech będzie wyrazem pragnienia, by nasze DZIŚ zostało włączone w wieczne TERAZ Boga.

Pamiątka Pana

Istotną cechą anamnezy jest świadomość celebransa i wszystkich zgromadzonych, że to, co kiedyś się stało w Jezusie Chrystusie, aktualnie staje się w celebrowanej liturgii i otwiera na dopełnienie tej tajemnicy w przyszłości.

Msza św. jest sprawowaniem „pamiątki Pana”, wspominaniem, ale i przywołaniem jej nadprzyrodzonej obecności i skuteczności tu i teraz. To nie tylko przypominanie sobie zdarzeń, obrazów, ludzi. To nawet nie pamiątka materialna. To coś więcej niż zdjęcie czy przedmiot należący do osoby, którą wspominamy. To pamiątka, która uobecnia, zawieszca czas i przestrzeń. Sprawia, że to, co wspominamy, dzieje się TERAZ... Sprawia, że to, co dopiero ma zaistnieć w czasie, czyli powtórne przyjście Zbawiciela, dzieje się TERAZ. Wielkie dzieła Boże dokonują się TU i TERAZ. Dla Boga bowiem nie ma czasu ani ograniczeń. Jezus jest z nami, On sam obiecał, że „*Gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich*” (Mt 18,20).

My, dziś, tutaj, obecni w tej Mszy św., wpisujemy się w tradycję tych, którzy pamiętają i sprawują „pamiątkę Pana”. Kościół pamięta o wielkich dziełach Bożych, pielęgnuje pamięć, jest środowiskiem pamięci szczególnie w sprawowanej liturgii. Wiara, która nie pamięta, nie może być w pełni dojrzała. Dlatego też św. Paweł napisał do Tymoteusza, swego ucznia, którego ustanowiono biskupem Efezu: „*Pamiętaj na Jezusa Chrystusa*” (2 Tym 2,8).

Pamiętaj na Jezusa Chrystusa

Pamięć, w sensie biblijnym, to przywiązanie do tradycji, pamięć o korzeniach narodowych, kulturowych czy religijnych.

Pierwszy raz użyte w Biblii pojęcie „pamięć” odnosi się do Boga, który „*pamiętał o swoim przymierzu z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem*” (Rdz 2,24). Człowiek jest wezwany, aby sobie przypominał wielkie dzieła Boże po to, aby utrzymać się w prawdziwej wierze: „*Pamiętaj, abyś dzień święty święcił*” (por. Wj 20,8).

Pamięć o Bożych dziełach staje się więc nakazem serca i sumienia: „*Jeruzalem, jeśli zapomnę o tobie, niech o mnie zapomni moja prawica! Niech język przyschnie mi do podniebienia, jeśli nie będę pamiętał o tobie, jeśli nie będę przedkładał Jeruzalem ponad największą moją radość*” (Ps 137, 5-6). Takie rozumienie pamięci liczy się w historii osobistej człowieka, a także w historii wspólnoty narodowej czy religijnej.

W Wieczerniku Jezus, ustanawiając Eucharystię i sprawując pierwszą Mszę św., nadał pojęciu „pamięć” inne, zupełnie nowe znaczenie, którego nie użyto w Starym Przymierzu i którego nie znamy w potocznym sensie. W sprawowaniu Eucharystii nie chodzi tylko o wspomnienie tego, co uczynił Jezus, albo o przypomnienie sobie jedynie Jego słów i gestów, pamięci o przykazaniach itp. Z woli Jezusa w każdej Mszy św. **to, co się dokonało w Wieczerniku i na krzyżu, staje się aktualne dziś, teraz, tutaj.** Teraz, w czasie tej Mszy św., powtarza się ofiara krzyżowa Jezusa z jej skutkami, mimo że jest to ofiara bezkrwawa. Jak mówi Ewangelia, mocą Ducha Świętego powtarza się i czyni aktualna moc zbawczej ofiary Jezusa (por. J 14,26). **Pamięć oznacza tu sprawowanie dzieł Bożych w mocy Ducha Świętego.**

Nie możemy więc powiedzieć, że chleb, który przyjmujemy w Komunii św., to „jakby” Ciało Jezusa, a wino, które pijemy, to „jakby” Jego Krew. Nie możemy mówić, że chleb i wino to tylko symbole Ciała i Krwi Jezusa, że to zwykła pamiątka obecności Pana z czasu Jego historycznego pobytu na ziemi przed dwoma tysiącami lat. My, katolicy, przyjmujemy rzeczywistość obecności Ciała i Krwi Pańskiej w najświętszej ofierze Mszy św., a nie tylko symboliczną. Spotykamy się ze zmarłychwstałym, żywym Bogiem – Jezusem Chrystusem i jest to osobowe spotkanie, a nie jedynie spotkanie z symbolem.

Gdy przychodzę do świątyni, także i wtedy, gdy nie sprawuje się ofiary Mszy św., zauważam, że nad tabernakulum pali się wieczna lampka, znak obecności Jezusa w Eucharystii. Gdy klękam na modlitwę, wtedy spotykam się z Nim, nie tylko ze wspomnieniem historycznej postaci, ale spotykam się z Nim rzeczywiście, jako Synem Bożym. Z Nim rozmawiam w wierze, którą otrzymałem w Kościele, i w łasce spotkania, którą On sam mi ofiarowuje.

„To czyńcie na moją pamiątkę”

Przez konsekrację chleba i wina w Ciało i Krew Chrystusa uobecnia się ta sama Ofiara z Golgoty. Msza św. jest prawdziwą i właściwą ofiarą ze względu na jej bezpośrednią relację z jedyną, doskonałą

i ostateczną ofiarą Krzyża. Ta relacja została ustanowiona przez Jezusa Chrystusa podczas Ostatniej Wieczery. Wtedy to dał Apostołom, pod postaciami chleba i wina, swoje Ciało złożone w ofierze i swoją Krew przelaną na odpuszczenie grzechów, sprzedając w pamiątkowym obrzędzie to, co wydarzyło się historycznie, niewiele później, na Golgocie. Od tego czasu Kościół, pod przewodnictwem Ducha Świętego i dzięki Jego mocy, nie ustaje w wypełnianiu polecenia, jakie Jezus Chrystus dał swoim uczniom: „*To czyńcie na moją pamiątkę!*” (Łk 22,19; 1 Kor 11, 24-25).

II Sobór Watykański wyjaśnia: „*Zbawiciel nasz podczas Ostatniej Wieczery, tej nocy, kiedy został wydany, ustanowił eucharystyczną Ofiarę Ciała i Krwi swojej, aby w niej na całe wieki, aż do swego przyjścia, utrwalił Ofiarę Krzyża i tak umiłowanej Oblubienicy – Kościołowi powierzył pamiątkę swej Męki i Zmarłychwstania: sakrament miłosierdzia, znak jedności, węzeł miłości, ucztę paschalną, w której pożywamy Chrystusa, w której dusza napenia się łaską i otrzymuje zadatek przyszłej chwały*”.

/konstytucja o liturgii świętej, nr 47/

Teraz, na ołtarzu, spełnia się to polecenie Chrystusa. Teksty i ryty poprzedzające konsekrację były skierowane na moment uświęcenia darów chleba i wina. Teraz Chrystus jest obecny na ołtarzu pod postaciami chleba i wina. W anamnezie jeszcze raz podkreśla się to, do czego odnosi się cała liturgia. Poprzez mękę, zmarłychwstanie i wniebowstąpienie Chrystus stał się jedynym pośrednikiem między Ojcem a nami i przez Niego wychwalamy Ojca. On upoważnił nas i uzdolnił do składania „ofiary czystej, świętej i doskonałej”. Bogu Ojcu możemy ofiarować teraz prawdziwą ofiarę, już nie dary Abela, Abrahama i Melchizedeka, które były tylko „zapowiedzią ofiary doskonałej”, ale „Chleb życia wiecznego” i „Kielich wiekuistego zbawienia”.

„*Eucharystia jest pamiątką Paschy Chrystusa, aktualizacją i ofiarowaniem sakramentalnym Jego jedynej ofiary w liturgii Kościoła, który jest Jego Ciałem*”.

/KKK, 1362/

Postacie eucharystyczne Ciała i Krwi Zbawiciela są również rzeczywistością eschatologiczną i stanowią centrum, dzięki któremu wierzący nawiązuje kontakt z Chrystusem w Jego rzeczywistości zmarłychwstałego istnienia.

Spełniając nakaz otrzymany przez Apostołów od Chrystusa Pana, Kościół sprawuje pamiątkę Jego samego. Spożywając złożone w ofierze Ciało Jezusa i pijąc Jego Krew, uczestniczymy w ten sposób w Jego ofierze, czyniąc własną Jego ofiarę miłości i korzystając ze spowodowanego tą ofiarą dobrodziejstwa powrotu do łaski życia w jedności z Bogiem.

Jezus stosując zwykłe pokarmy, polecił Apostołom, aby powtarzali ten akt i głosili śmierć Pańską aż do Jego powtórnego przyjścia i w ten sposób urzeczywistniali **Jego sakramentalną obecność, która jest zawsze Jego obecnością w stanie ofiary.**

W encyklice „Mediator Dei” papież Pius XII napisał: „Istotnie, przez przeistoczenie chleba w ciało, a wino w krew Chrystusa, tak ciało staje się obecne na ołtarzu, jak i krew Jego. Postaci zaś eucharystyczne, pod którymi jest On obecny, wyobrażają krwawe rozdzielanie ciała i krwi. W ten sposób to upamiętniające przedstawienie Jego śmierci, która w rzeczywistości miała miejsce na Kalwarii, powtarza się w poszczególnych ofiarach ołtarza dzięki tym rozdzielonym symbolom, które oznaczają i wyobrażają Jezusa Chrystusa w stanie ofiary”.

Chleb i wino zmieniają swoją istotę i stają się pokarmem nowych czasów, stają się prawdziwie chlebem aniołów. Przez ich obecność – postaci eucharystycznych – na ołtarzu Chrystus umarły i zmartwychwstały jest rzeczywiście obecny w swej odwiecznej gotowości złożenia w ofierze. Dlatego Msza św. jest ofiarą taką samą jak historyczna ofiara Krzyża. Różnica dotyczy jedynie zewnętrznych okoliczności czasu i miejsca, w której się ta ofiara dokonuje. Dzięki swojej postawie ofiarniczej jest On obecny w rzeczywistości tego świata, gdyż złożył ją z samego siebie i nadal nie przestaje jej składać swemu Ojcu. Dzięki tej Ofierze Pan Jezus łączy niebo z ziemią – pisał Jan Paweł II.

„Ciało Syna Bożego, pozostawione jako pokarm, jest chwalebny i zmartwychwstałe”.
/bł. Jan Paweł II, encyklika o Eucharystii, nr 18/

Jeden z biskupów francuskich, głosząc katechezę na Świątynych Dniach Młodzieży w Paryżu (1997), powiedział: „Czytam Pismo Święte w sposób zwyczajny. Przecież wszyscy mamy prawo do zwyczajnej lektury Biblii. I tak oto czytam następujące słowa: »To jest Ciało Moje«. Czytam i wierzę. Nauka o eucharystycznej obecności Chrystusa mogłaby zapełnić wiele ksiąg, jednak wszystko mieści się w tym jednym zdaniu: »To jest Ciało Moje«. Zdaniu temu towarzyszyć może tylko jedno wyznanie: »Wierzę!«. Tyle powinno wystarczyć. Jezus jest tu, prawdziwie obecny na ołtarzu. Jest z nami po wszystkie dni, w swojej Eucharystii”.

Czynienie pamiętki Pana, czyli czynienie Jego obecności, to rzeczywistość, którą łatwo podważyć brakiem wiary.

Sakrament Ofiara – Obecność

Ofiara Chrystusa, dokonana na Golgocie, urzeczywistnia się teraz na ołtarzu – w naszej wspólnocie, w aktualnym

czasie. Chrystus składa za nas tę Ofiarę nie po raz drugi – On po prostu staje pośród nas i włącza naszą wspólnotę w to, co dokonało się dwa tysiące lat temu. Staje wśród nas jako Jedyny i Najwyższy Kapłan, który działa przez ręce kapłana – człowieka.

Chrystus nadal ofiarowuje się jako Ofiara za nasze zbawienie i przebaczenie grzechów. Pragnie, abyśmy składali ofiarę eucharystyczną i nie zapomnieli tego, co uczynił dla nas i czego nadal nie przestaje czynić.

Odkupienie raz dokonane na drzewie krzyża nadal dokonuje się w sercach i sumieniach ludzkich. **Odkupienie to, aby przynieść owoce, wciąż potrzebuje, abyśmy je z wiarą przyjmowali.** Dlatego nie powinniśmy oddzielać rzeczywistości, która jest Ofiarą, i tej, która jest Komunią, od ściśle złączonego z nimi wymiaru Obecności, bo Eucharystia – ten najświętszy z sakramentów – jest Obecnością.

„To On składa w ofierze Bogu siebie samego, swoje Ciało i Krew, a tą własną Ofiarą dokonuje usprawiedliwienia w oczach Ojca całej ludzkości. [...] Najświętszy Sakrament jest sakramentem Ofiary i sakramentem Komunii, i sakramentem Obecności”.
/bł. Jan Paweł II/

Im bardziej uwierzymy w sakrament Obecność, tym bardziej uwierzymy w sakrament Ofiarę i sakrament Komunii. Spotkanie z Chrystusem u stołu eucharystycznego wymaga od nas wiary. Wiara, która powinna otwierać nas coraz bardziej na niepojętą rzeczywistość odkupienia. W takim stopniu odkrywamy, czym jest Ofiara eucharystyczna, w jakim przez wiarę, jako dyspozycję do przyjęcia łask odkupieńczych, odkrywamy obecność Boga Odkupiciela, którego słowa mają moc stwórczą: „To jest Ciało Moje, które za Was będzie wydane”.

Każdy z nas może przyznać: TO CIAŁO JEST TERAZ ZA MNIE WYDAWANE. Ponieważ jest to Obecność realna, mogę próbować nawiązać z tą Obecnością kontakt modlitewny, dzięki wierze. Mogę mówić realnie Obecnemu – mojemu Bogu i Panu, mojej Miłości, że pragnę Go kochać. Mogę Go prosić, aby dzięki tej Ofierze eucharystycznej mnie przemienił, otwierał na innych i mnie samego.

Wiara w Ofiarę – Obecność może dokonywać we mnie niezwykłego cudu. Ofiara – Obecność może stać się dla mnie tak bliska, że będę mógł nie tylko do niej mówić, będę mógł się w niej schronić, odzyskać pokój, sens życia, otrzymać wszystko. Jezus mówi do mnie TERAZ, że bierze chleb i dzięki składając Ojcu, błogosławi, łamie i daje mnie – swojemu uczniowi, mówiąc: „Bierz i jedz z tego. To jest Ciało Moje, które jest za Ciebie, teraz wydawane”. Jezus zdaje się mnie zachęcać: „Zapomnij o wszystkim i myśl tylko o Mnie, bo tylko Ja – Jezus, tu w Eucharystii obecny, jestem cały dla Ciebie. Nie ma w tej chwili świata, nie ma doczesno-

ści takiej trudnej, takiej pełnej dla Ciebie zawodów i rozgoryczeń. Próbuj przyłgnąć do mnie, zapomnieć o wszystkim, wtul się we Mnie tak, jakbym Ci wystarczał. Wszystko inne, w czym pokładasz nadzieję, rozsyp się wcześniej czy później, bo tylko JA JESTEM, Twój Bóg, oddający się tobie w Eucharystii. Niech mój pokój cię ogarnie. Jesteś dla mnie jedyny i w tej chwili, teraz, w czasie eucharystycznej Ofiary, oddaję życie za ciebie. Czy potrzebujesz większego dowodu mojej miłości?” (ks. Tadeusz Dajczer, „Sakrament Obecności”).

Ofiara – Obecność to wielka tajemnica wiary. Na ile uwierzę w Eucharystię Obecność, w której Bóg ofiaruje siebie, i włączę się do Jego najświętszej żertwy, na tyle uwierzę w Eucharystię Komunię. Ofiarowany przeze mnie chleb stał się Hostią, w której obecny jest Bóg i jako Boga przyjmę Go do swego wnętrza. Ta Obecność ma się stać we mnie Komunią, czyli Jednością. On – Bóg – może mnie – człowieka małej wiary – przemienić, jeśli tylko zaproszę Go, by przyszedł i wszedł swoją mocą i miłością w moją wolę, którą Jemu całkowicie oddaję.

W liturgii wspomnianie męki, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Chrystusa w oczekiwaniu na Jego powtórne przyjście tworzy przestrzeń na dziękczynienie oraz składanie przez nas, zgromadzony Kościół, ofiary żywej i świętej. Ta rzeczywista Obecność Chrystusa na ołtarzu, gdzie dokonuje się Najświętsza Ofiara, ma moc zmieniać moją historię, moich bliskich, świat. Tu sam Bóg umiera za mnie. To tu, na ołtarzu, mam wszystko. Tu i teraz realizuje się moje zbawienie.

*Jezu Eucharystyczny,
Bądź uwielbiony za dar Twojej Ofiary.
Uobecniaj ją już przez dwadzieścia wieków.
Przez Maryję stałeś się Synem Człowieczym, by nas pojednać z Ojcem.
Daleś nam udział w życiu Trójcy Świętej.
Ty wiesz, jak bardzo jesteśmy słabi,
dlatego ustanowiłeś Nowe i Wieczne Przymierze.
Mamy do niego dostęp, uczestnicząc w Eucharystii - niepojętym sakramencie Twojej Obecności.
Umocnij nasze siły, byśmy całe nasze życie uczynili eucharystycznym.
Byśmy tak kochali, jak Ty nas kochasz; tak się Bogu ofiarowali, jak Ty się nam ofiarujesz; i tak uwielbiali Boga Ojca, jak Ty Go uwielbiasz.
Amen.*

Panie, przymóż nam wiary.

Ania i Zbyszek Kozikowscy
Konsultacja: ks. dr Waldemar R. Macko

Bezpłatne porady notariuszy

Dzień Otwarty Notariatu, czyli bezpłatne porady notariuszy, odbędzie się w sobotę – 30 listopada, w Pałacu Prymasowskim przy ul. Senatorskiej 13/15, w godzinach 10:00-16:00.

Tematem tegorocznego dnia otwartego jest przekazanie majątku rodzinie, czyli kwestie związane z testamentami, darowiznami oraz różnymi formami przekazywania majątku przez osoby starsze w zamian za opiekę. W tym dniu poruszane będą następujące zagadnienia:

- jakie są opłaty i podatki związane z przekazaniem majątku?
- jaką umową przekazać majątek?
- czym różni się przekazywanie majątku po śmierci – testamentem – od darowizny za życia – umową darowizny?
- w jaki sposób zabezpieczyć sobie dożywotnie mieszkanie w darowanym domu lub lokalu?
- czy testament napisany własnoręcznie jest ważny?
- jaka jest różnica w darowaniu domu a przekazaniu go w zamian za rentę?
- czy można odwołać darowiznę?

Dni Otwarte Notariatu to inicjatywa społeczna organizowana z myślą o osobach, które nie zawsze stać na skorzystanie z usług notariusza lub które nie wiedzą, do kogo mogą się w danej sprawie zwrócić.

Spadek liczby zawieranych małżeństw

Jak wynika z danych GUS-u, w pierwszych ośmiu miesiącach br. zanotowano 117,7 tys. zawartych małżeństw. To o ponad 10% mniej niż w tym samym okresie w roku ubiegłym.

Katolicy a antykoncepcja

Połowa Polaków regularnie chodzących do kościoła uważa, że stosowanie antykoncepcji jest dopuszczalne – wynika z przedstawionego badania Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego, zamieszczonego w raporcie pt.: „Praktyki religijne Polaków a ich stosunek do norm moralnych”.

W 1991 r. na pytanie: „Jak Pan(i) ocenia stosowanie środków antykoncepcyjnych” 47,8% badanych odpowiedziało, że jest to dopuszczalne, a prawie 17,7% było przeciwnego zdania. Jedenaście lat później odsetek osób akceptujących antykoncepcję wzrósł nieznacznie (do 48,1%), z kolei wyraźnie przybyło osób nastawionych negatywnie (27,2%). W 2012 r. spadek akceptacji używania antykoncepcji wśród wierzących respondentów był już widoczny, wynosił bowiem 46,4% wśród wierzących i 13,3% wśród głęboko wierzących.

Zapraszamy do księgarni parafialnej

EFFATY

która mieści się w prawym przedsionku świątyni.

Oprócz książek można tu zakupić:

- kalendarze • świece •
- okolicznościowe kartki •
- różańce • medaliki •
- i inne dewocjalia.

Księgarnka przyjmuje zamówienia na Katechizm Kościoła Katolickiego oraz na inne książki.

E-booki na parafialnej stronie internetowej

Na stronie internetowej parafii znajdują Państwo zakładkę „Biblioteka”, w niej zaś kolekcję e-booków, czyli książek elektronicznych, które za darmo – w formacie PDF – można pobierać na swoje komputery oraz innego rodzaju nośniki.

W ofercie znajdują się m.in. encykliki Jana Pawła II czy Benedykta XVI, „Kazania sejmowe” ks. Piotra Skargi, którego rok obecnie obchodzimy, a także kilka dzieł z klasyki polskiej literatury. Biblioteka będzie sukcesywnie rozbudowywana.

WSPOMÓŻ RENOWACJĘ KOŚCIOŁA św. ANNY w Wilanowie

Fundacja Ecclesia Villanovensis

www.fundacja-wilanow.pl

Drodzy, Bracia i Siostry!

Każdy naród posiada miejsca szczególnej wartości, które określają jego tożsamość, są ważne dla historii, kultury i wiary.

Jednym z takich miejsc dla Polaków jest Rzymskokatolicka Parafia pod wezwaniem świętej Anny w Warszawie-Wilanowie.

Fundacja Ecclesia Villanovensis została powołana po to, by otoczyć opieką to szczególne miejsce, żeby ono służyło wszystkim, zarówno dzisiaj, jak i w przyszłości.

Zwracam się do Tych, którym leży na sercu troska o wartości kultury duchowej i materialnej – dajcie świadectwo, że realizacja szczytnych celów Fundacji jest dla Was ważna i wspomóżcie jej działalność.

Z serca Wszystkim błogosławię

+ Józef Kard. Glemp

† Józef Kardynał Glemp
Prymas Polski

KONTO FUNDACJI:

36 2490 0005 0000 4530 3780 8094
Alior Bank
Al. Jerozolimskie 94,
00-807 Warszawa

**Wszystkim ofiarodawcom
Serdecznie Bóg zapłać!**

Galeria "Dzwonnica"

zaprasza na wystawę
malarstwa

TOMASZA KURANA

Tomasz Kuran jest absolwentem Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, Wydziału Konserwacji i Restauracji Dzieł Sztuki. Uzyskał dyplom w katedrze Konserwacji i Restauracji Malarstwa i Rzeźby Polichromowanej, jednak jego prawdziwe artystyczne imię to malarstwo, a motto jego sztuki brzmi: „Malarstwo to kolor”. Jest twórcą wszechstronnie wykształconym, doskonale czującym się w rysunku, malarstwie, kolażu czy grafice.

Maluje od wielu lat, a bohaterami jego prac są najczęściej abstrakcyjnie traktowane figury, które osadza w różnego rodzaju pejzażach, motywach. Otacza je ich własnym światem, pełnym ciekawie połączonych barw, faktur i płaszczyzn. Najważniejszy jest dla niego kolor i dynamika obrazu. Często wychodzi poza ramy klasyczne malarstwa, łącząc techniki, przyklejając różnego rodzaju elementy czy wykorzystując faktury i mięsistości farby. Jego obrazy to głównie spłot emocji bądź gra bardziej lub mniej dostrzegalnych osób – nieosób, sylwetek – niesylwetek, uczuć – nieuczuć. Nie tworzy w jednym stylu, co charakteryzuje wielu współczesnych twórców, lecz chodzi różnymi, bardzo indywidualnymi ścieżkami, stąd w jego twórczości odnajdziemy pejzaże, abstrakcje, grafiki, obrazy monochromatyczne... Nie obce mu są takie działania jak chlapanie, przyklejanie, wycinanie czy drapanie. Dostrzeżemy obrazy smutne, pełne napięcia czy symboliki, a także obrazy mocne, dekoracyjne.

Prace można oglądać do końca listopada.
Zapraszamy!

Zapraszamy na strony internetowe Parafii pw. św. Anny

KĄCIK DLA DZIECI

Autor: *Maciej Lichota*

ZADANIE 1:

Rozwiąż test. Litery przy poprawnych odpowiedziach utworzą rozwiązanie.

1. 24 listopada 2013 r. zakończy się:

W Rok św. Pawła

P Rok Wiary

N Rok Kapłański

B Rok Eucharystii

2. W ostatnią niedzielę roku liturgicznego obchodzimy:

I uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki

D uroczystość Narodzenia Pańskiego

A uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata

K święto św. Mateusza Apostoła i Ewangelisty

3. Ostatni dzień roku liturgicznego przypada w:

Z niedzielę

L sobotę

M poniedziałek

A środę

4. Święto św. Andrzeja Apostoła przypada:

R 21 września

K 30 listopada

I 6 grudnia

N 18 września

5. Kiedy rozpoczyna się nowy rok liturgiczny?

E w uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki

A w I Niedzielę Adwentu

U w I Niedzielę Wielkiego Postu

F w III Niedzielę Adwentu

Hasło: .....

Drogie dzieci!

Od pierwszej niedzieli listopada na łamach „Klimatów św. Anny” trwa konkurs, który polega na rozwiązywaniu zadań, ukazujących się co tydzień w naszym piśmie parafialnym. Nagrody dla zwycięzców ufunduje ks. proboszcz. W roku szkolnym 2013/2014 przewidziane są III części konkursu, po każdej z nich odbędzie się losowanie i rozdanie nagród.

Część I trwa od 3 listopada do 29 grudnia. Pod koniec roku na stronie internetowej parafii opublikowana zostanie karta odpowiedzi, którą należy wydrukować lub przepisać, uzupełnić i przed wyznaczonym terminem wrzucić do specjalnie przygotowanego pudełka, które będzie się znajdować w zakrystii. Serdecznie Was zachęcam do udziału w konkursie. Dokładne terminy, do kiedy można udzielać odpowiedzi i kiedy odbędzie się rozdanie nagród, zostaną podane w późniejszym czasie.

KOMUNIKATY DUSZPASTERSKIE

XXXIV Niedziela Zwyczajna – 24 listopada 2013 r. Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

1. Dziś obchodzimy uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, jest to ostatnia niedziela roku liturgicznego. Za tydzień rozpoczynamy Adwent – czas przygotowania do świąt Bożego Narodzenia.
2. Nieszpory zostaną odprawione o godz. 17.00. Następnie będziemy się modlić za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
3. Dziś po Mszy św. o godz. 13.00, przed wystawionym Najświętszym Sakramentem, odmówimy Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa oraz akt poświęcenia. Następnie zapraszamy na koncert organowy w wykonaniu naszej organistki, pani Natalii Knyziak, oraz chóru parafialnego.
4. Wzorem lat ubiegłych pragniemy zorganizować uroczystość św. Mikołaja z rozdaniem prezentów. Prosimy rodziców o przygotowanie podarunków dla swoich dzieci.
Przy tej okazji chcemy wręczyć prezenty dzieciom z rodzin wielodzietnych i potrzebujących wsparcia materialnego. Dla tych rodzin pragniemy również przygotować spotkanie wigilijne, dlatego w niedzielę: 1 i 8 grudnia będziemy zbierać przed kościołem ofiary na ten cel.
5. Doroczna adoracja Najświętszego Sakramentu przypada w naszej parafii w dniach od 1 do 3 grudnia. Zachęcamy wszystkie wspólnoty i parafian do liczne-go udziału w nabożeństwie.
Wystawienie Najświętszego Sakramentu i adoracja w niedzielę, 1 grudnia, będzie trwać od godz. 14.00 do 17.00, a w poniedziałek i wtorek – od godz. 10.30 do 17.00.
6. Zapraszamy na drugi wieczór uwielbienia, który odbędzie się w piątek, 29 listopada, po Mszy św. o godz. 18:00, w ramach przygotowania do adwentowych rekolekcji ewangelizacyjnych.
7. W sobotę, 30 listopada, przypada święto św. Andrzeja Apostoła.
8. Koło Radia Maryja zaprasza na doroczną pielgrzymkę do Torunia, dla uczczenia 22. rocznicy powstania Radia Maryja. Wyjazd – 30 listopada, o godz. 7.00. Powrót tego samego dnia. Zapisy przyjmowane są w zakrystii po każdej Mszy św.
9. Po raz dwudziesty CARITAS Polska organizuje kampanię społeczną wspierającą najbardziej potrzebujących dzieci – „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom”. Od 1 grudnia (pierwsza niedziela Adwentu) we wszystkich kościołach całej Polski będą rozprowadzane świece. Uzyskane w ten sposób środki finansowe CARITAS przeznacza na całoroczne dożywianie dzieci w szkołach, przedszkolach, świetlicach, na pomoc edukacyjną i letni wypoczynek.
Według raportu Komisji Europejskiej, Polska ma jeden z najwyższych wskaźników dzieci żyjących w biedzie, jest to prawie 30% dzieci.
Tradycyjnie już nasza parafia włącza się w akcję rozprowadzania świec, które zapalimy w domach w wigilię Bożego Narodzenia. Zachęcamy wszystkich parafian do nabywania świec.
10. W zeszłą niedzielę na pomoc ofiarom tajfunu na Filipinach zebraliśmy 5883 PLN. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne „Bóg zapłać”.
11. W tym roku pragniemy odwiedzić mieszkańców Wilanowa Królewskiego, Niskiego i Wysokiego. Kolędę rozpoczniemy 18 grudnia.
Nowych parafian oraz tych, którzy chcieliby po raz pierwszy zaprosić księdza, prosimy o zgłoszenie się do zakrystii lub kancelarii parafialnej.
12. W grudniu mamy jeszcze wolne intencje mszalne.

Intencja różańcowa Kół Żywego Różańca

od 10.11.2013 do 8.12.2013

**Módlmy się o Miłosierdzie
Boże dla dusz w czystcu
cierpiących.**

”Szczęść Boże”

Odnova w Duchu Świętym
zaprasza

SPOTKANIE BOGA ŻYWEGO

**„(..) Niech nas ogarnie
łaska Panie Twa,
Duch Twój Święty
niech dotknie nas...”**

Zapraszamy na
MODLITWĘ UWIELBIENIA
słowem i śpiewem,
która odbędzie się
w sali nad Galerią (w dzwonnicy),
w piątek – 29 listopada
– o godz. 19.00.

**Serdecznie zapraszamy
do wspólnej modlitwy!**

Parafialna grupa Odnovy
w Duchu Świętym „EFFATHA”
wraz z ks. Marcinem Lorezem

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01

(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00

wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

Kredyt Bank SA Filia nr 2 w Warszawie - V O/Warszawa,

ul. Kosiarzy 37, 02-953 Warszawa

Nr rachunku: 62 1500 1272 1212 7002 4425 0000

internet: www.parafiawilanow.pl

e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl

e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

Zarówno nasza parafia,
jak i Fundacja Ecclesia
Villanovensis są także
obecne na Facebooku.

www.facebook.com/parafia.wilanow

Zeskanuj kod QR
i czytaj „Klimaty”
w smartfonie lub
na tablecie.